

ter ga gostilo z jedačo in pijačo sedem dni in sedem noči. Jedli so bivole, vole, kuretino in race.

Tedaj je Pa Belalang stopil h kraljeviču in mu dejal: »Tisočkrat prosim oprostila, zapovednik, sedaj ukaži pred solnčnim vzhodom vsemu ljudstvu, naj gre za menoj v prašumo. Tudi ti, zapovednik, idi z nami. Kadar obstanem, postoj tudi ti, zapovednik, prav tako tudi ves narod, daleč za menoj. Nikar blizu.« In kraljevič s svojimi ministri ter oprodami je vzel to v vednost. To noč, ko se je danilo, je vezir ukazal vsem meščanom, naj gredo v pragozd in hodijo za dvorskim zvezdarjem Pa Belalangom. In ves narod je prodiral v pragozd, ali z veliko težavo, ker je bil zelo gost. Ko se je zdnilo, je Pa Belalang odrinil s princem, za njima pa ministri in oboroženci. Čez nekoliko časa je Pa Belalang prispel sredi ravnine do jako krivenčastega drevesa. Ves utrujen je obstal, oči so se mu zaprle. Legel je pod drevo in usnul.

(Konec prih.)

NOLS:

Za druge prebrisan.

(Arčinska* pravljica.)

Živela je golobica, ki je vsako leto izvalila mlade. In vsako leto je prišla pod drevo, na katerem je gnezdila, lisica in zahtevala enega mladiča. »Če mi ga ne daš,« je grozila, »splezam na drevo in vas pojem vse!«

Nekoč je golobica žalostno sedela na veji poleg gnezda; pravkar so mladički prebili lupine, ona pa je vedela, da bo lisica kmalu tu. Tedaj je priletel na drevo ptič Malik Ulhacin in jo vprašal, čemu žaluje. Golobica mu je vse razložila.

»Nespametnica!« je dejal Malik Ulhacin, »ko bo zopet prišla, se nikar ne boj, temveč ji reci, naj le spleza h gnezd, če more.«

Naslednji dan je prišla lisica.

»Enega mladiča mi vrzi, ali pa pridem tja in te pohrustam z zarodni vred!«

»Le pridi in si vzemi sama!«

»Glej, glej! Kdo neki te je vendar poučil?« je poizvedovala tatica.

»Malik Ulhacin,« je priznala golobica.

Lisica ni rekla ne bev ne mev, ampak se je obrnila in izginila. Po najkrajši poti je tekla k Maliku Ulhacinu, ki ga je našla ob neki reki. Pozdravila ga je in dejala:

»Za čudo sijajna bitja ste vi ptiči. V eni uri premerite pot, za katero rabimo mi ves mesec. Toda, povej mi vendar: na katero stran obrnete glavo, če vleče veter s prave?«

»Na levo!« je odvrnil Malik Ulhacin.

»In kadar piha od leve?«

»Takrat pa na desno!«

»Pa če brije z obeh strani?«

»Potem vtaknemo glavo pod kreljut!«

»Čudo božje!«, je vzkliknila lisica, »to bi pa res rada videla! Prosim te, pokaži!«

Malik Ulhacin ji je takoj uslišal željo. Komaj pa je vtaknil glavo pod perot, že ga je držala lisica za grlo.

»Vidiš,« je rekla tatica, »zakaj nisi svojih dobrih nasvetov zase porabil?«

Tako je dejala in si je z zadovoljno slastjo privoščila ptiča.

* Arčini so narod v srednjem Daghestanu.